

[Rager.]

ikke tage det som noget almengyldigt, det vilde være alt for beklageligt, hvis det var det.

Jeg skal heller ikke drage Konsekvenser som dem, det ærede Medlem Hr. Bindslev drog, jeg tror, de var draget alt for langt ud. Men jeg vil sige, at det i vide Kredse vil gøre et meget pinligt Indtryk, hvis dette virkelig holder for en nærmere Kritik. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil være behjælpelig over for Udvalget med at skaffe nærmere Oplysninger om det Forhold, saa vi kan faa Forholdet nærmere undersøgt. Det er ganske givet, at skulde der hos Ungdommen være nogen Frygt over for en Lovgivning af denne Art, maa vi ledsage den her gennem Rigsdagen med saadanne Udtalelser, at det i alt Fald binder ethvert Regimente herhjemme, der hviler paa den Statsskik, vi har nu, og som vi formentlig ogsaa maa kunne regne med at kunne bevare i Fremtiden.

Socialministeren (Steincke): Jeg er ked af, at mig saa værdifulde Hjælpetropper som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Bomholt) og den ærede Ordfører for de Radikale (Rager) betegner en nyomvendt som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen som syrlig og bebrejder ham, at han tidligere har haft en mindre heldig Opfattelse. Det sidste skal jeg ikke opholde mig ved, da der som bekendt er mere Glæde i Himlen o. s. v.; men syrlig synes jeg aldrig, det ærede Medlem er. Den Syrlighed, der undertiden tilsyneladende skinner frem i hans Udtalelser, er altid dikteret af det Hensyn, han synes, han skylder sit Parti, og aldrig af hans oprindelige Følelse.

I øvrigt spurgte den ærede Ordfører for Venstre, hvad jeg forstod ved, at Hovedlinien skulde fastholdes. Jeg vil dertil sige, at ved Hovedlinien forstaaer jeg, at de unge ikke maa beskæftiges ved Arbejde, som vilde bevirke Arbejdsløshed ved det normale Arbejde, eller hvad de ældre Arbejdere angaar. (Afbrydelse). Der var en æret Afbryder, der sagde, det var indviklet, men han hørte, saa vidt jeg kunde forstaa, ikke til Tingets Medlemmer, saa det spiller jo ikke nogen Rolle. Der er ikke noget indviklet i, at man ikke skal beskæftige de unge med Arbejde, der kan tænkes at

fremkalde Arbejdsløshed ved normalt Arbejde eller for ældre Arbejdere. Hovedtanken her er netop, at man skal beskæftige de unge ved Arbejde, der kan forberede Arbejde, som det derefter kan betale sig at lønne tariffmæssigt. Den Hovedlinie bør man fastholde.

Den ærede Ordfører spurgte derefter, om Socialministeriet nøjedes med at stille Krav om en objektiv Undervisning. Det ærede Medlem er ikke i Tvivl om, at min Tid er meget optaget, og heller ikke i Tvivl om, at det ikke vilde møde venlig Modtagelse i alt Fald hos hans Partifæller, hvis jeg stillede Forslag om at ansætte en Inspektør, der skulde rejse rundt til Ungdomslejrene og undersøge, om Undervisningen var objektiv. Saa længe jeg ikke har modtaget nogen Klage over det modsatte, maa jeg gaa ud fra, at man alle Vegne efter bedste Evne overholder det ganske bestemte og klare Krav, der er stillet fra Socialministeriets Side. Det ærede Medlem har heller ikke hørt nogen Klage. Hvis man i disse Lejre vilde forsøge paa at etablere en Undervisning, der tilsigtede ikke at være objektiv, vilde der utvivlsomt hurtigt komme Klager.

Det ærede Medlem citerede dernæst nogle Udtalelser af mig vedrørende Spørgsmaalet om Løntryk og nævnte, at jeg havde sagt, at det var en af Tidens Skavanker, at de unge ikke kunde følge med i Arbejdet, i alt Fald i mange Tilfælde, i Henhold til de Tariffer, der gjaldt, og hvis jeg ikke turde udtale mig — saadan forstod jeg det — for aabent Tæppe, kunde jeg stille i Udvalget og meddele, hvad jeg mente dermed. Jeg plejer ikke at være bange for at udtale mig for aabent Tæppe, og jeg er det heller ikke i dette Tilfælde. Men jeg mener, at hele dette Problem der skærpes med Aarene, efterhaanden som Rationaliseringen tiltager, og Kravene til Arbejderne derfor stiger, kan ikke løses ad politisk Vej og mindst af alt af en enkelt Minister. Mit Initiativ er gaaet ud paa at henlede Fagorganisationernes Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal, og jeg ved ogsaa, at man i den Anledning har taget forskellige Forhandlinger op, hvad den ærede Ordfører formentlig ogsaa ved.

Naar denne sidst endte med at sige, at der var ikke i og for sig Tale om Mangel paa Initiativ hos Kommunerne eller andre, men Tale om Fejl ved Loven, vil jeg blot henvis